Ἔτος 19ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 859

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπισκεπτήριον τοῦ Νέου Ἔτους. — Ἡ πρώτη τοῦ Ἔτους. — Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὸ 1905.—Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου.—Τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εἰς τὴν Ρωσσίαν (κατὰ μετάφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν).— Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΤΗΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ ΕΥΤΥΧΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ὑπάρχουν ὡρισμέναι περίοδοι τοῦ χρόνου, κατὰ τὰς ὁποίας ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἀρέσκεται νὰ λησμονῇ ἑαυτὴν καὶ νὰ παραδίδεται εἰς ὄνειρα καὶ εἰς πλάνας φανταστικάς, αἱ ὁποῖαι τὴν τέρπουν καὶ ἱκανοποιοῦν τὴν ματαιότητά της.

Μία ἀπὸ τὰς χρονικὰς αὐτὰς περιόδους εἶναι καὶ ἡ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐπολιτογραφήθη εἰς τὰς κατ' ἐξοχὴν ἡμέρας τῆς χαρᾶς, χωρὶς πολλὴν μελέτην καὶ σκέψιν καὶ συζήτησιν. Ἄλλως τε εἶναι γνωστὸν ὅτι διὰ νὰ χαίρεται κανεὶς εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μὴ μελετᾷ, ἀλλ' οὔτε νὰ σκέπτεται καὶ νὰ συζητῇ.

Ἡ χαρὰ εἶναι πρᾶγμα τόσον πολύτιμον καὶ τόσον δυσεύρετον, ὥστε, ὅταν τὴν συναντῶμεν, ὀφείλομεν νὰ λησμονῶμεν τὰ πάντα καὶ νὰ παραδιδώμεθα ὁλοψύχως εἰς αὐτήν.

Ἀρχικῶς ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, ἐπειδὴ συνεδέετο μὲ γλυκὰ καὶ μὲ παιχνίδια ἦτο ἡμέρα χαρᾶς τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἀργότερα τὰ παίγνια τῶν μικρῶν ἐξελισσόμενα, ἔγειναν δῶρα πολύτιμα διὰ τοὺς μεγάλους, οἱ ὁποῖοι δι' αὐτὸ δὲν ἀπέβαλαν τὴν συνήθειαν νὰ χαίρωνται καὶ νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι. Μὲ τὰ δῶρα ἦλθαν καὶ αἱ εὐχαὶ καὶ αἱ φιλοφρονήσεις πρὸς τὸν νέον χρόνον, ὁ ὁποῖος, ἐπειδὴ κρύπτει τὸ ἄγνωστον εἰς τὰς λευκὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του, δι' αὐτὸ εἶναι καὶ πλέον ἀγαπητὸς καὶ πλέον συμπαθής.

Ἡ ἀνθρωπότης ὅλη αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοχρονιᾶς τὴν ὀνειροπολεῖ καὶ τὴν βλέπει φρουρουμένην ἀπὸ τὸν καλὸν ἄγγελον τῆς τύχης, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάζει νέαν περίοδον τῆς ζωῆς καὶ ὑπόσχεται νέα καλὰ καὶ ἀνοίγει διάπλατα τὰς θύρας εἰς ὡραίας ἐλπίδας.

Ἀδιάφορον ἂν αἱ ἐλπίδες αὐταί, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπαύριον, διαψεύδωνται καὶ ἂν ἡ νέα περίοδος τῆς ζωῆς ἐγκαινιάζῃ παρακμὴν ἢ μᾶς φέρῃ κατα ἓν βῆμα πλησιέστερα πρὸς τὸν τάφον.

Ἡμεῖς τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἐπιμένομεν νὰ τὴν θεωρῶμεν ἡμέραν καλήν, ἡμέραν μὲ οἰωνοὺς ὡραίους, ἡμέραν τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ σκοτίσῃ κανὲν σύννεφον λύπης καὶ δὲν πρέπει νὰ πικράνῃ καμμία σκέψις θλιβερά.

Ὁ ἅγιος τῆς ἡμέρας δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ πολλὰ προνόμια τῆς πρωτοχρονιᾶς καὶ εἶναι ὁ τελευταῖος, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ σοφώτερος πολλῶν ἄλλων, ἂν καὶ ἔρχεται μὲ χαρτὶ καὶ καλαμάρι ἀπὸ τὴν Ἀσιανὴν πατρίδα του, οὐδόλως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς ἑορταζούσης ἀνθρωπότητος.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τῆς χαρᾶς εἶναι καθαρῶς ἑορτὴ τῶν πα-

λαιῶν θρησκειῶν, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ τύχη ἀντεπροσώπευε καὶ αὐτὴ μίαν ἰσχυρὰν θεότητα, λατρευομένην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι συχνὰ ἀνέθεταν εἰς αὐτὴν καὶ μόνην ὅλας τὰς περὶ μέλλοντος ἐλπίδας των.

ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1905

Τὸ ἔτος ἔκλεισε τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ γονίμου εἰς ἐξαιρετικὰ γεγονότα βιβλίου του, τοῦ ὁποίου καὶ αἱ Ἑλληνίδες πολλὰς καὶ ἀξιολόγους ἐσημείωσαν σελίδας.

Ἡ φιλανθρωπία, ὡς πάντοτε, ὑπῆρξε τὸ σημεῖον, περὶ τὸ ὁποῖον μᾶλλον περιεστράφη ἡ γυναικεία δρᾶσις, ἡ ὁποία εἰς τοὺς λοιποὺς κλάδους εἶναι ἐλαχίστη. Τὸ εὐχάριστον εἶναι ὅτι πρόκειται σήμερον περὶ φιλανθρωπίας μᾶλλον προβλεπτικῆς, ἡ ὁποία συνδέεται ἀναποσπάστως μὲ τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν τῆς φυλῆς μας καὶ μὲ τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν ἀλληλεγγύην τοῦ τόπου μας.

Ἡ ἵδρυσις φθισιατρείου, μὲ κεφάλαια καὶ μὲ πρωτοβουλίαν καὶ δρᾶσιν ἀποκλειστικῶς γυναικείαν, ἀποτελεῖ ἕνα γενναῖον σταθμὸν πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῆς ἀνάγκης τῆς φυσικῆς ἀκμῆς καὶ ὑγείας τῆς φυλῆς, πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἐνεργὸν δρᾶσιν διὰ τὴν παρεμπόδισιν κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκτείνει τὰς φαρμακερὰς ρίζας του παντοῦ ἀδιακρίτως καὶ βάλλει ἀσφαλῶς καὶ ἀπὸ τοῦ ἀφανοῦς, χωρὶς κἂν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὸν κίνδυνον.

Ἡ κ. Σοφία Σχλίεμαν εἶναι διὰ τοῦτο ἀξία ἰδιαιτέρας εὐγνωμοσύνης, διότι εἰς τὸν τόπον μας εἶναι ἡ πρώτη, ἡ ὁποία μετὰ τόσας συνδιασκέψεις ἐξοχοτήτων εἰδικῶν καὶ μετὰ συνέδρια ἰατρικὰ καὶ ἐπιτροπάς, εἰς ἃς ἔλαμψαν μεγάλα ὀνόματα ἑκατομμυριούχων καὶ πολιτευτῶν, ἔθηκε πρώτη τὰς βάσεις καὶ ἵδρυσε τὸ οἰκοδόμημα, ὑπὸ τὴν στέγην, τοῦ ὁποίου ἀπομονούμενοι οἱ φθισικοί, θὰ ἀνακτῶσι τὴν ἀπολεσθεῖσαν ὑγείαν των, ἤ, ἐὰν εἶναι ἀργὰ διὰ τοῦτο, θὰ διάγουν τὴν βασανιζομένην ζωήν των, χωρὶς στερήσεις καὶ χωρὶς νὰ μεταδίδουν τὸ κακὸν εἰς ἄλλους, σκορπίζοντες γύρω των τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν καταστροφήν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἵδρυσις νέου συσσιτίου, τελείου ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης παρὰ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς πριγκηπίσσης Σοφίας ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν, ἀνάγεται ἐπίσης εἰς τὴν προβλεπτικὴν φιλανθρωπίαν, ἡ ὁποία παρέχει εἰς τὸν πτωχὸν ἐργάτην καὶ εἰς τὴν ἐργάτιδα, τὴν ἐργαζομένην ἐκτὸς τῆς οἰκίας, τροφὴν θερμήν, μαγειρευμένην, ὑγιεινήν, ἀντὶ δέκα λεπτῶν μόνον. Εἰς τρόπον ὥστε διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ ὑγεία μιᾶς μεγάλης καὶ ἀποκλήρου τάξεως συντηρεῖται ὅπως δήποτε καλὰ καὶ αἱ δυνάμεις πρὸς ἐργασίαν ζωογονοῦνται καὶ ἡ διάθεσις ἡ ψυχικὴ διατηρεῖται καλλίτερα.

Καὶ ἡ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπιτελεσθεῖσα χειραφέτησις τῆς σηροτροφικῆς ἑταιρείας τῶν κυριῶν ἀπὸ τῆς γεωργικῆς ἑταιρείας πρέπει νὰ χαιρετισθῇ ὡς ἐν ἀπὸ τὰ πλέον εὐχάριστα γεγονότα διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ φύλου μας.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν προεδρείαν τῆς κ. Ζλατάνου ἀνέλαβε καὶ δι' ὁδηγιῶν ἐντύπων καὶ διὰ μαθημάτων καὶ διὰ χορηγήσεως δεν δρυλλίων μωρεῶν νὰ ἀναζωογονήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν παραγωγὴν τῆς μετάξης. Ἀλλ' ἠννόει νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα διὰ συντονωτάτων ἐνεργειῶν. Ἡ ἐξάρτησίς της παρὰ τῆς γεωργικῆς ἦτο ἐν κώλυμα εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν της. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χειραφέτησιν ταύτην, καὶ ἤδη ἡ σηροτροφικὴ ἑταιρεία κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ ὑποεπιτροπὰς κυριῶν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ δώσῃ τοιαύτην ὤθησιν εἰς τὸ ἔργον, ὥστε τὰ εὐεργετικὰ αὐτοῦ ἀποτελέσματα νὰ γίνωσι πλέον ἢ καταφανῆ. Τοιουτοτρόπως καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἐπαρχιῶν ἀρχίζουν νὰ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος ὑπὲρ τῆς προόδου τῶν πόλεων καὶ τῶν δήμων των καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνακουφίσεως καὶ ἀναπτύξεως τῶν ἐργατικῶν γυναικείων πληθυσμῶν τῆς Ἑλλάδος, χάρις εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἔργου φανατικὴν ἀφοσίωσιν τῆς Κεντρικῆς σηροτροφικῆς, ἧς πρόεδρος εἶνε ἡ κ. Αἰκατ. Ζλατάνου, γραμματεὺς ἡ κ. Φανὴ Ζαλακώστα καὶ σύμβουλοι ἐπίλεκτοι κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἄλλην ὡραίαν μεμονωμένην πρᾶξιν κόρης ἀγαπητῆς τῶν Ἀθηνῶν ἔχομεν νὰ ἀναγράψωμεν εἰς τὸ βιβλίον τῆς γυναικείας δράσεως τοῦ 1905. Τὴν εἰς Γερμανίαν μετάβασιν τῆς Δος Εἰρήνης Λασκαρίδου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς διδασκαλίας τῶν τυφλῶν χάριν τοῦ σχολείου τῶν τυφλῶν, τὸ ὁποῖον προσεχῶς ἱδρύεται εἰς Ἀθήνας. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ διὰ κόρην οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητον καὶ εὑρισκομένην εἰς τὴν αὐγὴν μόλις τῆς νεότητος, ἐνέχει μεγάλην δόσιν ἡρωικῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ προδίδει τὴν κληρονομικὴν ἀγαθὴν ἐπιρροὴν μιᾶς μεγάλης καὶ ἐνθουσιώδους μητρὸς ὑπὲρ τοῦ καλοῦ.

Τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων χάρις εἰς τὰς ἀκαταπονήτους ἐνεργείας τῆς προέδρου του κ. Ἑλένης Νεγρεπόντη ἀπέκτησε καὶ αὐτὸ ἰδιόκτητον στέγην, διὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ παρὰ τὰ Πατήσια κτήματος Ροδοκανάκη, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ διαιτώμενοι ἀπόκληροι τῆς τύχης ἠμποροῦν νὰ θεωροῦνται ἰδιοκτῆται τοῦ ἀπεράντου κτήματος, μὲ τὸν μεγάλον κῆπον καὶ τὸν ὡραῖον ἐξοχικὸν ἀέρα, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλουν οἱ πλεῖστοι τὴν καλλιτέρευσιν τῆς ὑγείας των.

Αὐτὰ περίπου τὰ νέα δείγματα τῆς εὐεργετικῆς δράσεως τῶν γυναικῶν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν εἰς τὴν μεγάλην γυναικείαν κίνησιν τοῦ παρελθόντος. Αἱ γυναῖκες τῶν ἐπαρχιῶν ἤρχισαν καὶ αὐταὶ νὰ ἀκολουθοῦν τὸ ὡραῖον παράδειγμα τῶν γυναικῶν τῆς πρωτευούσης, ἐὰν κρίνωμεν ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἀποτελέσματα τοῦ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Αἰκ. Μαρούλη Ἐπαγγελματικοῦ Σχολείου τῆς Ἰθάκης, τοῦ ἱδρυθέντος παρὰ τοῦ ἐκεῖ Συλλόγου τῶν Κυριῶν. Εἰς τὸ σχολεῖον αὐτὸ ἐδιδάχθησαν κατὰ τὸ πρῶτον τῆς λειτουργίας του ἔτος ὑπὲρ τὰ ὀγδοήντα πτωχὰ κορίτσια, πλὴν τῶν στοιχειωδῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν μαθημάτων, καὶ ράψιμον, κέντημα, κοπανέλια καὶ ντανταλὲς valenciennes.

Ὁ Σύλλογος δὲ τῶν κυριῶν τῆς μικρᾶς νήσου κατώρθωσε νὰ εἰσπράξῃ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀπὸ τακτικὰς καὶ ἐκτάκτους συνδρομὰς περὶ τὰς 9,000 δραχμάς. Εἰς τὴν μικρὰν Ἔκθεσιν τῆς ἰδικῆς μας ἐδῶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς εἶναι ἐκτεθειμένα πρὸς πώλησιν ἔργα τοῦ σχολείου τῆς Ἰθάκης, τὰ ὁποῖα δίδουν τὸ μέτρον τῆς προόδου τῶν μαθητριῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς δράσεως τῶν διοικουσῶν αὐτὰ κυριῶν, αἱ ὁποῖαι

ἐντὸς ἑνὸς ἔτους κατώρθωσαν τοιαῦτα νὰ φέρουν ἀποτελέσματα καὶ εἰς τὰς εἰσπράξεις των καὶ εἰς τὴν τεχνικὴν μόρφωσιν τῶν μαθητριῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ ὡραῖον παράδειγμα τῆς μικρᾶς νήσου θὰ ἀκολουθήσουν καὶ αἱ ἄλλαι Ἑλληνίδες τῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων. Ἀλλὰ καὶ αἱ Ἑλληνίδες τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἤρχισαν νὰ ἐξεγείρωνται καὶ νὰ ἁμιλλῶνται πρὸς τὰς εἰς τὴν πρόοδον τοῦ φύλου των ἐργαζομένας γυναῖκας. Ἤδη ἡ Φιλόπτωχος τῶν Κυριῶν Ἀλεξανδρείας, ἡ προεδρευομένη ὑπὸ τῆς κ. Ἐμ. Μπενάκη, πλὴν τοῦ μικροῦ Ἀσύλου, προβαίνει προσεχῶς εἰς ἵδρυσιν καὶ συσσιτίου οἰκονομικοῦ, ἀλλὰ καὶ Ἐπαγγελματικῆς γυναικείας σχολῆς, τῆς ὁποίας, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, ἡ λειτουργία εἶναι ἐξησφαλισμένη διὰ τῶν γενναίων εἰς χιλιάδας λίρας δωρεῶν, ἃς κατέβαλλον οἱ κ.κ. Ἐμ. Μπενάκης, Σαλβάγος, Συνοδινός κ. ἄ. Ὥστε ἡ προβλεπτικὴ φιλανθρωπία τῶν κυριῶν τῆς Ἀλεξανδρείας θὰ εἶναι ἐφάμιλλος πρὸς τὴν λοιπὴν εὐεργετικὴν καὶ γενναίαν δρᾶσιν τοῦ αὐτόθι ἐν γένει Ἑλληνικοῦ στοιχείου.

Καὶ αἱ Ἑλληνίδες τοῦ Ζαγαζιγίου ἵδρυσαν ἤδη καὶ αὐταὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς κ. Σαμαρίπα τὴν Φιλόπτωχόν των, ἡ ὁποία μὲ τὸν καιρὸν θὰ ἐπεκτείνῃ τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν τοῦ κύκλου της. Ἐν γένει αἱ Ἑλληνίδες παντοῦ ἐξυπνοῦν εἰς κίνησιν ὡραίαν καὶ ἀλτρουϊστικὴν καὶ παντοῦ ἀνοίγουν ὡραίους δρόμους εὐποιΐας, προόδου καὶ ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνακουφίσεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Νομίζω ὅτι θὰ ἠμποροῦσα νὰ μείνω καὶ μῆνα ὁλόκληρον εἰς τὸ Perarolo. Ὡραῖον, ἀνοικτόκαρδον, συμπαθητικὸν καὶ πολὺ καθαρόν. Μὲ τὸν ποταμόν, ὁ ὁποῖος τὸ ἐναγκαλίζεται, μὲ δύο ἀφροστεφανωμένους βραχίονας, μὲ τὴν caballera, ἡ ὁποία ἀνέρχεται ἀντίκρυ του κλιμακωτὰ εἰς ὕψος ἑξακοσίων μέτρων χωρὶς διόλου νὰ κλείῃ τὸν ὁρίζοντα, μὲ τοὺς πλατεῖς δρόμους καὶ τὰς μεγάλας καὶ ὡραίας οἰκοδομάς του, μὲ τὸ νοικοκυρευμένον καὶ ἀρχοντικὸν ξενοδοχεῖόν του, τὸ Perarolo εἶναι ἕνας μικρός, συμπαθέστατος παράδεισος.

Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα εἰς τὸ Perarolo κατέφυγε κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πένθους της καὶ αὐτὸ εἶχε κατ' ἐπανάκλησιν ὡς κέντρον τῶν μὲ τὸ αὐτοκίνητον ἐκδρομῶν της. Ἡ βασίλισσα Μαργαρίτα ἔχει γοῦστο καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Perarolo τὴν τιμᾷ, ὅπως θὰ ἐτίμα καὶ ἡμᾶς, ἐὰν εἴχαμεν ἰδικόν μας αὐτοκίνητον καὶ ἐξελέγαμεν τὸ Perarolo ὡς κέντρον τῶν ἐκδρομῶν μας.

Ἀλλ' ἐγὼ ἡ ὁποία λατρεύω τὸ αὐτοκίνητον καὶ τὸ θεωρῶ, ὅταν κινῆται δι' ἠλεκτρισμοῦ, ὡς τὸ τελειότερον μέσον συγκοινωνίας, δὲν ἠδυνάμην οὔτε νὰ ὀνειρευθῶ μίαν ἐκδρομὴν δι' αὐτοκινήτου, διότι ἡ φίλη καὶ συνταξειδιῶτίς μου κατελαμβάνετο ἀπὸ πανικόν, εὐθὺς ὡς ἤκουεν ἀπὸ μακρὰν τὸ κάπως βαρὺ ὡς θηρίου σύριγμά του. Νομίζω ὅτι, ἐὰν ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ὅλην της τὴν ζωὴν εἰς τὰς Ἄλπεις, θὰ τὸ ἐπροτίμα, παρὰ νὰ ἀπεφάσιζε νὰ μεταβῇ μὲ αὐτοκίνητον εἰς μιᾶς καὶ μόνης ὥρας ἀπόστασιν.

Ἐμείναμεν λοιπὸν μίαν μόνον ἡμέραν εἰς τὸ Perarolo ἀλλὰ ἡμέραν ἀλησμόνητον.

Τὸ ξενοδοχεῖόν μας ἐσυνώρευε τόσον μὲ τὸν ποταμόν, ὥστε κάτω ἀπὸ ἕνα ἀνθοστολισμένον μικρὸν ἐξώστην αἱ ῥίζαι τῶν περιπλοκάδων ἐκολυμβοῦσαν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὰ νερά του καὶ τὰ ἄνθη ἀπὸ 'πάνω ἐκαθρεπτίζοντο μὲ φιλαρέσκειαν ὀδαλίσκης μέσα εἰς τὴν κρυσταλλίνην ἐπιφάνειάν του. Ἔμεινα ὥραν ὁλόκληρον εἰς τὸ παράθυρον ἐκεῖνο καὶ παρακολουθοῦσα μὲ ἐνδιαφέρον καὶ σχεδὸν ἀγάπην τὸ ἤρεμον καὶ σιωπηλὸν πέρασμα τοῦ νεροῦ. Ἦτο ἕνας σύντροφος, ἕνας φίλος ἕνας εὐεργέτης ἴσως δι' ὅλους ὁ ποταμός τοῦ χωριοῦ. Ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὴς αὐλὲς τῶν σπιτιῶν, ἐδρόσιζε τὸν ἀέρα, ἐπότιζε τοὺς κήπους καὶ τὰ λιβάδια, ἔλουε τὰ παιδιά, ἐξεδίψαζε τὰ ποίμνια, ἐκαθάριζεν ἀπὸ κάθε ρυπαρότητα καὶ κακοσμίαν καὶ τὸν χειμῶνα διὰ νὰ μὴ πλημμυρῇ καὶ καταστρέφῃ, ἐπάγωνε. Ποῦ καί που δύω, τρεῖς, πέντε, δέκα κορμοὶ μεγάλων δένδρων ἐταξείδευαν ὡς μικρὸς εἰρηνικὸς στολίσκος, διευθυνόμενος νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν λαιμοτόμον, τὴν ὁποίαν ὀλίγα βήματα παρὰ κάτω τοῦ εἶχαν στήσει οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ποταμὸς ὅμως ἦτο καλός, στοργικὸς μὲ τοὺς ξυλίνους ταξειδιώτας του, τοὺς ὁποίους ἐχάϊδευε μαλακὰ καὶ ἐπροφύλαττεν ἀπὸ κάθε σύγκρουσιν.

Ἀντίκρυ ἡ ἄλλη ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἦτο ὀλίγον ὑψηλοτέρα καὶ δένδρα μικρὰ καὶ μεγάλα ἐσκορπίζοντο εἰς κάθε διεύθυνσιν, ὅλα θαλερὰ καὶ ζωηρὰ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Ὁ ἥλιος ἐμοίραζε χρυσᾶ φιλήματα παντοῦ καὶ εἰς τὸ λάμπον κρύσταλλον τοῦ νεροῦ καὶ εἰς τὴν χλοοστολισμένην γῆν, καὶ εἰς τὰ δένδρα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ ἐκυνηγῶντο εἰς τὴν ἀντίκρυ ὄχθην. Καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ πλάγια ἡ caballera πλέουσα μέσα εἰς φωτεινὸν ὁρίζοντα, μὲ τὰ δάση της καὶ τοὺς δρόμους της, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔζωναν ὡς λευκὲς κορδέλες, ἐμειδιοῦσεν ἐν μειδίαμα ἀπέραντον, προκλητικόν, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἀντισταθῇ.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ὀπισθία πλευρὰ τοῦ ξενοδοχείου μας, τὸ ὁποῖον εἶχε δωμάτια art-nouveau καὶ εἰς ἀρχιτεκτονικὴν καὶ κοσμηματογραφίαν καὶ εἰς ἐπίπλωσιν. Τὸ λιτὸν πρόγευμά μας ἦτο καθαρὸν καὶ νόστιμον καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ξενοδόχου, ἡ ὁποία μᾶς τὸ ἐσέρβιρε ἦτο μία χαριτωμένη μελαχροινὴ γυναικοῦλα, συμπληροῦσα τὴν ὡραίαν εἰκόνα ἑνὸς συνόλου ἁρμονικοῦ καὶ πολὺ γοητευτικοῦ.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Β'.

Ἰταλικὰ Χριστούγεννα.

Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰ Ἰταλικὰ χριστούγεννα! Ἀκόμη ἀκούω τοὺς χαροποὺς ἤχους τῶν κωδώνων, ἐνῷ νομίζω πῶς βλέπω τοὺς μενεξεδένιους λόφους τῆς Ombrie, οἱ ὁποῖοι ἀνάμεσα εἰς τὰ θαυμάσια χειμωνιάτικα δειλινά, φαίνονται χρυσοκεντημένοι τὴν ὥραν τῆς δύσεως. Καμμιὰ ἀνάμνησις δὲν μοῦ ἐνθυμίζει τόσην ζωντανὴν ποίησιν. Καὶ ὅμως ἐγνώρισα τὰ Χριστούγεννα τῆς Ἀγγλίας, τὰ τόσον θαυμάσια μὲ τὰς στολισμένας ἐκκλησίας καὶ μὲ τὰς σκεπασμένας πεδιάδας ἀπὸ χιόνι.

Ἀλλ' ὅταν θέλω νὰ αἰσθανθῶ ὅλην τὴν θρησκευτικὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν δίδει μία εὐσεβὴς παράδοσις, ξαναζῶ μίαν εἰκοστὴν πέπτην Δεκεμβρίου εἰς ἕνα χωρίον Ἰταλικόν, μεταξὺ Pérouze καὶ Assise. Ἡ ἡμέρα ἐτελείωνε πολὺ γλυκειά, διότι ὁ φοβερὸς ἀέρας εἶχε παύσει. Ἔβλεπα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου καταφωτισμένην ἀπὸ πλῆθος λαμπάδων, καὶ στολισμένην διὰ τὴν μεγάλην ἑορτήν. Ἐγύριζα μὲ τὴν ἅμαξαν τοὺς δρόμους, οἱ ὁποῖοι ἤρχιζαν νὰ σκοτινιάζουν, κάτω ἀπὸ οὐρανὸν γεμάτον ἀπὸ χρυσᾶς ἀντανακλάσεις, ἐνῷ ἔκαμναν τὴν ἐμφάνισίν των τὰ πρῶτα ἄστρα. Παντοῦ ἀπὸ λόφου εἰς λόφον ἠκούοντο οἱ ἦχοι τῆς καμπάνας.

Εἰς ἕνα χωριό, τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν ἔμαθα τὸ ὄνομα, εἶπα εἰς τὸν ἁμαξηλάτην μου νὰ σταθῇ. Εἶχα ἴδει ἀπὸ μίαν πόρταν μισοανοιγμένην μίαν εἰκόνα ἡ ὁποία μὲ ἔθελξε. Ἐπειδὴ ἐδίσταζα εἰς τὸ κατώφλιον, μιὰ παιδικὴ φωνὴ μοῦ εἶπε: «Ὁρίστε κύριε, κυττάξατε τὸ ὡραιότατόν μας Χριστόψωμο.» Εἰσῆλθον. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς παλαιᾶς λάμπας μὲ τὸ ἀρχαῖον σχῆμα εἶδα στρωμμένο τὸ Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Εἰς τὸ μέσον ἦτο τὸ Χριστόψωμο, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχεν ἀναγγείλει τὸ κοριτσάκι μὲ τόσην χαράν, ἀπέραντο γλύκυσμα τῶν Χριστουγέννων, ἀπὸ ζύμην, ζάχαριν, κόντιτα καὶ τὸ ὁποῖον γνωρίζουν ὅλοι, ὅσοι ἐταξείδευσαν εἰς Ἰταλίαν κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους. Ἦτο πραγματικῶς θαυμάσιον. Καὶ τριγύρω εἰς τὸ τραπέζι ὁλόκληρος οἰκογένεια τὸ ἐκύτταζε μὲ λαμπερὰ μάτια, ἀπὸ τὸν παποῦ ἕως τὴν μικρὰν ἐγγόνην.

Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἀκτινοβόλον ἔκφρασιν τῶν πτωχῶν αὐτῶν χωρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐώρταζον μὲ τόσην χαρὰν τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος. Θαυμασία Ἰταλία, γῆ μαγική, εἴθε αἱ προσευχαὶ τῶν πτωχῶν σου νὰ φυλάξουν πολὺν καιρὸν τὸ ὄνειρόν σου ἀπὸ τὰς νεωτέρας πραγματικότητας.

(Daniel Lesueur).

Τὰ Χριστούγεννα εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

Κατὰ τί διαφέρουν τὰ Ἀμερικανικὰ Χριστούγεννα ἀπὸ τὰ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν;

Ὅλοι ὅσοι γνωρίζουν ὀλίγον τὴν Ἀμερικὴν θ' ἀπαντήσουν χωρὶς δυσταγμόν: κατὰ τὸ μεγαλεῖον. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ συνδέονται μὲ ὅλας τὰς φυλὰς τῆς γῆς. Οἰκειοποιοῦνται γενικῶς τὰ ἔθιμα τὰ πλέον διαφορετικά, δὲν ἐνδιαφέρονται ποσῶς νὰ εἶνε πρωτότυποι, ἀλλὰ νὰ φθάσουν «τὸ ἀνώτερον σημεῖον». Καὶ τὸ κατώρθωσαν.

Τὰ Χριστούγεννα εἶνε ἡ πλέον παιδικὴ ἑορτή. Ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ ἔχουν τὸ πνεῦμα τῆς δυσαναλογίας, ὅπως εἰς ἄλλας περιστάσεις ἔχουν τὸ πνεῦμα τοῦ μέτρου· κάμνουν λοιπὸν καὶ διὰ τοὺς μεγάλους τὴν 25 Δεκεμβρίου, ὅπως καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους.

Ὅλοι οἱ Ἀγγλο-Σάξωνες τρώγουν εἰς τὸ δεῖπνον τῶν Χριστουγέννων, τὸν *γάλον* καὶ τὸ *μπουδίνο*. Ἀλλ' ἕνας Ἀμερικανὸς δὲν παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουν ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν πουλιὰ τόσον μεγάλα, ζυμαρικὰ τόσον καλῆς ποιότητος, σταφύλια τόσον ὡραῖα. Ἐγνώρισα ἕνα, ὁ ὁποῖος, εὑρισκόμενος τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπέστρεψεν ἐπίτηδες ἕως εἰς τὸν Ἅγιον Φραγκῖσκον, νὰ ζητήσῃ τὰ ἀναγκαῖα ὑλικὰ διὰ τὸ μπουδίνο, καὶ τὸν κατάλληλον γάλον. Τὸ δενδράκι τῆς Γερμανίας μὲ τὰ χρυσᾶ μῆλα καὶ καρύδια καὶ μὲ τὰ κεράκια του, τοὺς κάμνει νὰ γελοῦν. «Ἀ! λέγουν εἶνε τόσον μικρόν!» Θέλουν ἕνα ὁλόκληρον δένδρον τοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ νὰ φθάνῃ εἰς τὴν ὀροφὴν μὲ φοῦσκες φωτισμένες μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς. Κρεμοῦν ὅπως καὶ ἡμεῖς, παιχνίδια-ἀλλὰ τί παιγνίδια!—ἐπίσης κομψοτεχνήματα, κοσμήματα, δῶρα ἀξίας, διότι δι' αὐτοὺς ἡ ἑορτὴ τῶν μικρῶν εἶνε ἐπίσης ἑορτὴ τῶν μεγάλων, ἀφοῦ ἐκεῖ κάτω μεγάλοι καὶ μικροὶ ἔχουν τὴν αὐτὴν ψυχήν, ἁπλῆν καὶ θερμήν, τὴν αὐτὴν ἁπλοϊκότητα, τὴν αὐτὴν ὑγείαν.

Τὰ παιδιά μας βάζουν τὰ παπουτσάκια τους εἰς τὸ τζάκι διὰ νὰ δοῦν τί θὰ λάβουν, ἀλλὰ τὰ παπούτσια εἶνε πολὺ μικρὰ ἐνῷ οἱ κάλτσες εἶνε πλέον κατάλληλες. Νομίζω μάλιστα ὅτι τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Ἀμερικὴν δανείζονται διὰ τὴν περίστασιν τὶς κάλτσες τῶν γονέων των· οἱ μικροὶ ἐκεῖ κάτω, ἐὰν ἠδύναντο νὰ προμηθευθοῦν τὶς κάλτσες τοῦ γίγαντος τοῦ παραμυθιοῦ, ἴσως αὐτὲς θὰ ἐπαρουσίαζαν εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον. Νὰ εἶσθε δὲ βέβαιοι ὅτι ἐκεῖνος, ἂν καὶ μικρόσωμος καὶ γέρως, θὰ εἶνε ὅμως ἐκεῖ ἑκατομμυριοῦχος καὶ θὰ εὕρισκε τρόπον νὰ τὰς γεμίσῃ.

(Abel Hermant)

Χριστούγεννα εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Τὰ Χριστούγεννα εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγάλας ρωσσικὰς ἑορτάς. Αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ ἀρχίζουν τὴν παραμονὴν καὶ διαρκοῦν ἕως εἰς τὰς 6 Ἰανουρίου. Μὲ τὰς ἑορτὰς τὰς ἐξόχως Χριστιανικάς, συμπίπτουν τὰ παλαιὰ ἔθιμα θεοτήτων, μαγκανιῶν, πηγῆς εἰδωλολατρικῆς. Αἱ γυναῖκες ἰδίως μένουν ἀκόμη πισταὶ εἰς τὰς ἀρχαίας παραδόσεις. Ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦν περισσότερον αἱ νέαι, εἶνε ἡ τῆς μεθόθου δι' ἧς θὰ γνωρίσουν τὸν μέλλοντα σύζυγον. Οἱ τρόποι εἶνε διάφοροι· ρίπτουν κερὶ μέσα εἰς βραστὸν νερὸν καὶ ἀφοῦ κρυώσει ἐξετάζουν τὰ σχήματα ὅπου ἔγιναν.

Πλέον συνηθισμένος τρόπος εἶνε «ἡ ὑπομονή», νὰ μείνῃ ἀκίνητος, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον εἰς ἕνα ποτῆρι νερό, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ἕνα κοινούργιο νόμισμα ἀσημένιο, καὶ νὰ περιμένῃ ἀνυπομόνως τὴν ἐμφάνισιν τοῦ μέλλοντος νυμφίου. Ἡ θέσις αὐτὴ ἡ πολύωρος, ἡ μοναξιά, ἡ ἔντασις ὅλων τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, φέρουν συνήθως τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Εἰς μεγάλην χαράν, ἀνακατευμένην μὲ τρόμον τῆς νέας, ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον περιμένει ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νομίσματος, ἀλλ' ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνην, ὅπου γυρίσει διὰ νὰ βεβαιωθῇ διὰ τὴν πραγματικότητα τῆς ἐμφανίσεως.

Καμμιὰ φορὰ τὸ ἀθῶον αὐτὸ παιχνίδι, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ θάρρος, τελειόνει μὲ τρόπον τραγικόν. Ὅταν ἤμην παιδί, ἤκουα τὰς γραίας ὑπηρετρίας νὰ διηγοῦνται ὅτι μία νέα εἰς τὸ χωριό των, ἀντὶ νὰ ἴδῃ τὸν «μέλλοντα» εἶδε μέσα εἰς τὸν καθρέπτην, ἐμπρὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο ἕνα φέρετρον· ἐλιποθύμησε. Ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν ὁ οἰωνὸς αὐτὸς τοῦ θανάτου ἦτο τόσον δυνατή, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ συνέλθῃ καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας ἀπέθανε.

Εἶνε ἀκόμη καὶ ἄλλοι τρόποι διὰ νὰ μαντεύσουν τὸ μέλλον· ἡ θέσις τῶν πουλιῶν καὶ ἰδίως τοῦ κόκκορα καὶ τῆς κότας. Οἱ Χαλδαῖοι, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, τὸ μετεχειρίζοντο καὶ βεβαίως ἀπὸ τὸ Βυζάντιον ἔφθασεν εἰς τὴν Ρωσσίαν.

Εἰς τὸ Ilkraine, ἡ μαντεία γίνεται ὡς ἑξῆς: Αἱ νεάνιδες μαζεύονται εἰς τὴν πολυτελεστέραν καλύβην καὶ κάμνουν κύκλον πέριξ ἑνὸς μικροῦ σωροῦ σπόρων σίτου, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου τοποθετοῦν ἕνα δακτυλίδι. Βάζουν μέσα εἰς τὸν κύκλον ἕνα κόκκορα ὁ ὁποῖος ἐνῷ τρώγει τὸ σιτάρι συναντᾷ τὸ δακτυλίδι καὶ τὸ πετᾷ. Τὸ δακτυλίδι κυλᾷ καὶ ἔρχεται εἰς τὰ πόδια μιᾶς ἀπὸ τὰς παρευρισκομένας. Αὐτὴ θὰ ὑπανδρευθῇ τὸ προσεχὲς ἔτος.

(Ε. Haspérine-Kaminsky).

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν) **Εἰρήνη Νικολαΐδου**

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Ὅταν ἡ ἅμαξα ἐστάθη πρὸ τῆς Ρωσσικῆς Πρεσβείας, ἡ Ἑλένη ἠσθάνθη ὅτι ἔχανε πάλιν τὸ θάρρος της. Διὰ μίαν στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ διατάξῃ τὸν ἁμαξηλάτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της. Καὶ πάλιν ἤλλαξε γνώμην. Ἐπὶ τέλους δὲν θὰ ἦσαν βέβαια ἀγριάνθρωποι οἱ τῆς Πρεσβείας καὶ ἠμποροῦσαν ἄλλως νὰ τὴν ἐκλάβουν ὡς Ρωσσίδα ὑπήκοον. Ἀλλὰ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐνθαρρυντικὰς σκέψεις ἦτο τόσον τρομαγμένη, ὥστε ὅταν ἐπλήρωσε τὸν ἁμαξηλάτην δὲν ἐπερίμενε νὰ πάρῃ ρέστα, ἀλλ' εἰσῆλθε τρέχουσα εἰς τὸ μέγαρον.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο συνειθισμένη νὰ ζητῇ πληροφορίας ἀπὸ τὰ θυρωρεῖα, περιεφέρετο μὲ ἀμηχανίαν εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον, βλέπουσα ὅλας τὰς θύρας καὶ ἀγνοοῦσα ποίαν νὰ κρούσῃ, ὅταν αἴφνης ἤνοιξε μία ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξῆλθεν ἕνας νέος κύριος μὲ συμπαθέστατον ἐξωτερικόν.

Ἡ Ἑλένη ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία ἔτρεμε, τὸν ἠρώτησε ποῖα ἦτο ἡ κυρία εἴσοδος τῆς Πρεσβείας. Ὁ νέος ἐσταμάτησεν, ἀπεκαλύφθη καὶ τῆς ἔδειξε τὴν θύραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξέλθει. Ἐδῶ εἶναι τὰ γραφεῖα, τῆς εἶπε· ἐὰν ἡ κυρία ἐπιτρέπῃ δύναμαι νὰ τὴν εἰσαγάγω...

Ἡ Ἑλένη ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισιν. Ἰδοὺ ὅτι ὁ θεὸς τῆς ἔστειλε τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ ὅτι ὅλα ἴσως θὰ ἐπήγαιναν δεξιά. Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, Κύριε, εἶπεν. Εἶμαι ξένη καὶ θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, ἐὰν μὲ ὁδηγήσητε.

Ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἰατρός, ὁ φίλος τῆς Σόνιας, ἐμάντευσεν ὅτι ἀκριβῶς εὑρίσκετο πρὸ τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀνεζήτει καὶ τὴν ὁποίαν ἡ τύχη τοῦ ἔφερεν ἐμπρός του. Τὴν εἰσήγαγεν ἐν τούτοις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ γραφείου καὶ ἔπειτα μὲ κάποιαν συγκίνησιν τῆς εἶπε: Εἶμαι πολὺ οἰκεῖος ἐδῶ. Ἐὰν ἡ κυρία μοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ τὴν ἀναγγείλω, θὰ τύχῃ ἀμέσως ἀκροάσεως.

Ἡ Ἑλένη μηχανικῶς ἤνοιξε τὸ σημειωματάριόν της καὶ ἔτεινεν ἐν ἐπισκεπτήριόν της εἰς τὸν ἰατρόν, λέγουσα. Τὸ ὄνομά μου δὲν θὰ εἰπῇ τίποτε, διότι εἶμαι ξένη καὶ ἄγνωστος. Ἔρχομαι νὰ ζητήσω ἁπλῶς μίαν πληροφορίαν ἢ μᾶλλον μίαν διεύθυνσιν ἐδῶ...

— Τὴν ὁποίαν ἠμπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἐγώ, εἶπεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἐκοκκίνησε καὶ ὠχρίασεν, εὐθὺς ὡς ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τῆς Ἑλένης. Ζητεῖτε τὴν κ. Σόνιαν...

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν φρᾶσιν του καὶ ἡ νέα γυναῖκα τὸν διέκοψε μὲ ἀνυπομονησίαν. Ναί! ἐκείνην ζητῶ. Καὶ πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ ἀμέσως τώρα, εἰ δυνατόν...

—Εἶμαι ὁ ἰατρός της, κυρία, καὶ πατριώτης της, καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ μόνος ἴσως ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης της εἰς τὴν δυστυχίαν της. Δι' ἐμοῦ ἔλαβε τὸ γράμμα, τὸ ὁποῖον τῆς ἐστείλατε χθὲς καὶ ἐγὼ εἶχον ἀναλάβει νὰ παρουσιασθῶ πρὸς τὸν ἄνδρα σας καὶ νὰ συνεννοηθῶ μαζή του. Καὶ τώρα ἀκριβῶς εἶχα ἔλθει ἐδῶ διὰ νὰ ζητήσω τὴν διεύθυνσίν σας... Ἡ Ἑλένη τόσον συνεκινήθη ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτον αὐτὴν συνάντησιν μὲ τὸν ξένον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὸ μυστικόν της, ὥστε τὰ ἔχασε κυριολεκτικῶς.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἀντελήφθη τὴν ταραχήν της, ἦλθεν εἰς βοήθειάν της. Πρὸ παντὸς καθήσατε, Κυρία μου, τῆς εἶπε καὶ τὴν ἔφερεν ἐπίτηδες πρὸς τὴν πλέον ἀπομακρυσμένην γωνίαν τῆς αἰθούσης. Ἐδῶ, τῆς εἶπε, λαμβάνων θέσιν πλησιον της, ἠμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Εἶναι μεσημέρι καὶ τὰ γραφεῖα κλείουν τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ οὔτε λέξιν. Τῆς ἐφαίνετο τρομερὸν νὰ κάθηται ἐκεῖ μὲ τὸν ἄγνωστον αὐτὸν ξένον, ὁ ὁποῖος εἴξευρε τὴν ζωήν της, ἴσως καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόφασίν της, νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της ἠγάπα.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἐμάντευε τί ὑπέφερεν, καὶ ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχεν αἰσθανθῆ πολὺ μεγάλην συμπάθειαν διὰ τὴν νέαν γυναῖκα, διέκοψε πρῶτος τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν σιωπήν. Ἐπιθυμεῖτε νὰ ἰδῆτε τὴν ἐξαδέλφην τοῦ συζύγου σας, ἠρώτησεν, ἢ προτιμᾶτε νὰ μοῦ δώσετε διαταγὰς δι' αὐτήν; Ἐὰν ἐπιθυμεῖτε νὰ τὴν ἰδῆτε, πρέπει νὰ μοῦ δώσετε καιρὸν νὰ τῆς τηλεφωνήσω, διότι ἡ πρώτη ἀπόφασίς της εἶναι νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν συνάντησιν. Βεβαιωθῆτε, Κυρία μου, ὅτι καὶ αὐτὴ εἶναι πολὺ δυστυχής· ἀφ' ὅτου μάλιστα ἔλαβε τὸ γράμμα σας εὑρίσκεται εἰς μεγάλην ταραχήν. Ἡμεῖς ὡς ἰατροί, ἐκτελοῦμεν εἰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ καθήκοντα πνευματικῶν· μὴν ἐκπλήττεσθε λοιπόν, ἐὰν ἡ Σόνια, εὑρεθεῖσα εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν καὶ μὴ ἔχουσα εἰς ποῖον νὰ καταφύγῃ καὶ τίνος τὴν συνδρομὴν νὰ ἐπικαλεσθῇ, μοὶ ἐξεμυστηρεύθη τὰ κατ' αὐτήν.

Ἡ Ἑλένη, μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ ἰατροῦ, ἤρχισε νὰ ἀνακτᾷ τὸ θάρρος της. Ἦτο ἄλλως τε ὁ νέος ἐκεῖνος τόσον διακριτικὸς καὶ εὐγενὴς καὶ τῆς ὡμίλει μὲ τόσον πόνον καὶ τόσην καλωσύνην. Ἔπειτα, ἐσκέφθη, ὅτι αὐτὴ δὲν ἦτο ἔνοχος εἰς τίποτε. Μᾶλλον ἦτο ἀξία συμπαθείας, τὴν ὁποίαν συμπάθειαν ὁ ἰατρὸς ἐδείκνυεν ἀμέριστον.

— Τὴν Σόνια, Κύριε, καὶ ἀγαπῶ καὶ λυποῦμαι. Ἠγνόουν ἐντελῶς ὅταν ὑπανδρεύθην τὸ παρελθὸν τοῦ συζύγου μου καὶ τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὴν κόρην αὐτὴν καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειάν της. Καὶ ἐὰν ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι, ἦλθα μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπανορθώσω τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ἐν ἀγνοίᾳ μου ἔκαμα.

Ἡ Ἑλένη ὡμίλει μὲ δυσκολίαν καὶ διότι ἦτο συγκεκινημένη, ἀλλὰ καὶ διότι ὡμίλει γαλλικὰ καὶ πάντοτε ἐδυσκολεύετο νὰ ἐκφράζεται, ὅταν ὡμίλει μὲ ξένους, ὑπὸ φόβου μήπως κάμῃ λάθη.

— Ἀλλὰ σᾶς θαυμάζω, εἶσθε ἁγία, εἶσθε πολὺ καλὴ καὶ γενναία. Κάθε ἄλλη εἰς τὴν θέσιν σας δὲν θὰ ἐσκέπτετο βέβαια, ὅπως σεῖς.

Ἡ Ἑλένη ἐκοκκίνησε καὶ ἐχαμήλωσε τὰ ᾽μάτια της.

—Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ ἰατρός· ἐπιμένετε εἰς τὴν ἰδέαν σας νὰ ἰδῆτε τὴν Σόνια;Τώρα ὅπου σᾶς ἐγνώρισα, νομίζω ὅτι καὶ χωρὶς νὰ σᾶς ζητήσω τὴν ἄδειαν, ἠμπορῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω πρὸς αὐτήν.

Ἡ Ἑλένη τὸν ἠτένισε μὲ βλέμματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐζωγραφίζετο μεγάλη εὐγνωμοσύνη.

— Εὐχαριστῶ, Κύριε, εἶπε. Δώσατε μου τὴν διεύθυνσίν της· θὰ ὑπάγω ἀμέσως.

Ὁ ἰατρὸς ἐσηκώθη μὲ κάποιαν στενοχωρίαν. Εἶχεν ἐλπίσει ὅτι ἡ Ἑλένη θὰ ἀφήνετο νὰ ὁδηγηθῇ ἀπὸ αὐτόν. Ἡ νέα γυναῖκα ἐκίνει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον του. Ἠσθάνετο ἤδη πρὸς αὐτὴν τόσην συμπάθειαν, ὡς νὰ τὴν ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ. Ἤθελὲ νὰ εὕξευρε ποῦ θὰ κατέληγεν ἡ μετὰ τῆς Σόνιας συνεννόησίς της.

—Τὴν διεύθυνσίν της, εἶπε. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὴν δώσω. Ἀλλὰ νὰ σᾶς φέρω ἐγὼ πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν ἰδῶ προτήτερα καὶ νὰ τὴν πείσω νὰ σᾶς δεχθῇ· μάλιστα.

Ἡ Ἑλένη, ἀπὸ κόκκινη ὅπου ἦτο ἔγινεν ὠχροτάτη. Τῆς ἐφάνη φοβερὸν νὰ ξεκινήσῃ μόνη μὲ τὸν ἄγνωστον αὐτὸν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Σόνιας. Καὶ ἐπὶ τέλους ποῦ τὸν εὕρεμε! Μὲ τὸ νὰ ἦτο φίλος τῆς Σόνιας, ἦτο ἀρά γε καὶ τίμιος ἄνθρωπος; Ἢ μήπως εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸν μυθώδη αὐτὸν τόπον, ἠμποροῦσεν αὐτὴ ἡ τόσον δειλὴ καὶ ἄπειρος τοῦ κόσμου νὰ διακρίνῃ τοὺς καλοὺς ἀπὸ τοὺς κακούς. Καὶ ἐὰν αἴφνης τὴν ἔβλεπε ὁ Ἀλέκος μὲ τὸν κύριον αὐτόν, τί θὰ συνέβαινε; Ἢ ἐὰν ὁ Ρῶσσος ἐκεῖνος ὑπὸ τὸ γλυκὺ ἐξωτερικὸν ἔκρυπτεν ἔνστικτα διεφθαρμένου ἀνδρὸς καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τῆς Σόνιας...

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐπέρασαν ὡς ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ πνεῦμά της, καὶ ἡ φαντασία της, ὡς ἦτο ἐξημμένη, τὴν ἔκαμε νὰ βλέπῃ φοβεροὺς κινδύνους, ἐκεῖ ὅπου μόνον εἰλικρίνεια καὶ ἐνδιαφέρον ἐβασίλευε. Ἔμενε σιωπηλή, συγκεχυμένη, φοβισμένη.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἀδιάκριτος, τῆς εἶπε: Θὰ τηλεφωνήσω, κυρία, ἀμέσως καὶ ἐὰν λάβω τὴν ἄδειαν νὰ σᾶς δώσω τὴν αἰτουμένην διεύθυνσιν θὰ τὸ πράξω εὐχαρίστως.

—Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε, καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην, ἐὰν ἀρνοῦμαι τὴν εὐγενῆ σας πρότασιν νὰ μὲ συνοδεύσητε. Καὶ μὴ δυναμένη περισσότερον νὰ κρατηθῇ ἀφῆκε τὰ δάκρυά της νὰ ρέουν ἀπὸ τὰ λυπημένα ᾽μάτια της. Εἶμαι πολὺ δυστυχής, εἶπε σιγανά.

Ὁ ἰατρὸς ἐτηλεφώνησε καὶ ἡ Σόνια ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν της, ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅμως ὅρον νὰ μὴ γνωσθῇ οὔτε ἡ διεύθυνσίς της, οὔτε ἡ συνάντησις αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἐξάδελφόν της. Παρεκάλεσε τὸν ἰατρὸν νὰ ἤρχετο καὶ αὐτός, διότι ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὁποίαν εἶχε λάβει.

Ὁ ἰατρὸς ἐκάλεσεν ἄμαξαν καὶ ἔδωκε διαταγὴν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην νὰ φέρῃ τὴν κυρίαν εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου τῶν Παρισινῶν προαστείων, ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωκε πρὸς τὴν Ἑλένην τὴν διεύθυνσιν τῆς Σόνιας.

Ταυτοχρόνως ἐπῆρεν ἄλλην ἄμαξαν καὶ διηυθυνθη εἰς ἄλλον σταθμόν, ὁπόθεν καὶ αὐτὸς θὰ ἐπήγαινεν εἰς Βερσαλλίας, ὀλίγον ἀργότερα. Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο οὔτε πρέπον, οὔτε ὀρθὸν νὰ παρευρεθῇ ἐκεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεως, καὶ τῆς συνομιλίας τῶν δύο γυναικῶν. Ἡ Σόνια κατὰ τὴν γνώμην του δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του διὰ νὰ πάρῃ μίαν οἱανδήποτε ἀπόφασιν. Καὶ κρίσιν εἶχε καὶ χαρακτῆρα. Ἄλλως δὲν ἔβλεπε τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἐδίσταζε νὰ δεχθῇ τὰς προτάσεις τῆς Ἑλένης. Τὸ δίκαιον ἦτο καὶ ὑπὲρ τῶν δύο, ἡ περισσότερον ὅμως δυστυχὴς καὶ ἀδικημένη καὶ χωρὶς σχεδὸν καμμίαν ἐλπίδα ἦτο ἡ Σόνια. Ἡ Ἑλένη,νέα πλουσία, καλὴ καὶ εὔμορφη ὅπως ἦτο, βεβαίως θὰ ἦτο εὐτυχὴς μὲ κάθε ἄλλον ἄνδρα περισσότερον, παρ᾽ ὅ,τι ἦτο μὲ τὸν ἰδικόν της, ὁ ὁποῖος τόσον τὴν εἶχε κάμει νὰ ὑποφέρῃ κατὰ τὰ δύο αὐτὰ χρόνια τῆς συζυγικῆς ζωῆς της. Ἡ Σόνια πάλιν, ἀφοῦ ἠγαπᾶτο καὶ ἠγάπα τὸν Ἀλέκον,καὶ ἀφοῦ ἐξ αἰτίας του εἶχε χάσει ὅ,τι καὶ ἂν εἶχε, βεβαίως θὰ ἦτο εὐτυχεστέρα μαζή του, παρὰ μόνη καὶ ἔρημος, χωρὶς λεπτὸν καὶ χωρὶς ἀγάπην. Διότι ὁ ἰατρός, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσεν ὅλα, ἐθεώρει δυστύ-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Μιὰ ἐντύπωσις ἐσωτερικοῦ σπιτιοῦ πολὺ ζεστοῦ, ἡ χαρὰ τῶν φώτων καὶ τῶν ἀναμμένων κεριῶν τοῦ δένδρου διὰ τὴν ἑορτήν, τὰ λάμποντα τραπέζια καὶ ἡ φωτιὰ ὅπου καίει εἰς τὸ τζάκι: ἰδοὺ ἡ εἰκὼν τῆς βραδιᾶς τῶν Χριστουγέννων.

Εἶνε παιδικὴ ἑορτή. Εἶνε ἡ ἐπέτειος μιᾶς γεννήσεως. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του ἐφάνη ὅτι ἦτο Θεός, ὁ Ἰησοῦς, ὁ εὐεργετικός, ὁ δυνατός, καὶ ὁ ὁποῖος ὁμοῦ ὑπῆρξεν ἕνας θελκτικὸς ὁμιλητής, ὁ Ἰησοῦς γεννᾶται ἀπόψε, μέσα εἰς σταῦλον, κλαυθμυρίζει, τεντόνει τὰ χεράκια του ἐπάνω εἰς ἄχυρον, μεταξὺ τοῦ ὄνου καὶ τοῦ βοδιοῦ.

Ἕνας καλὸς ἄνθρωπος ἐφιλοξένησε τὴν νύκτα αὐτὴν τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὴν Μαρίαν. Ἦτο γραμμένον ἐκεῖνος, ὅπου ἔμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν Ἀγάπην, νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ καὶ πρὶν τῆς γεννήσεώς του.

Καὶ σκέπτομαι τὰ μικρὰ παιδάκια τὴν βραδιὰ ἐκείνην. Ἐφέος τὸν Ὀκτώβριον ἐζοῦσα εἰς μίαν παραθαλάσιον ἐξοχὴν τῆς Προβιγκίας, ζωὴν ἥσυχον. Τὸ βράδυ μόνον ἀμέσως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἔπιανε ἕνα ἐξαφνο κρύο καὶ μία θανάσιμος ὑγρασία· οἱ χωρικοὶ ἐπέτρεφαν εἰς τὰ σπίτια των βιαστικοί, ἅναπταν τὴν φωτιὰ γιὰ τὴν βραδινὴ σοῦπα των ἀπὸ ξηρὰ κλίματα καὶ εὐχαρίστως ἐζέσταιναν ὀλίγο καὶ τὰ κουρασμένα μέλη των, περιμένοντας νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ φαγητόν.

Ἀλλ᾽ αἱ ἡμέραι.... Ὦ! αἱ γλυκεῖαι, αἱ θαυμάσιαι ἡμέραι! Τὸ φθινόπωρον, ὅταν ἡ ἡλικία προχωρεῖ καὶ φθάνει εἰς τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, εἶναι ἡ προτιμοτέρα ὥρα τοῦ ἔτους: Τὸ ἐννοοῦμεν, αἰσθανόμεθα τὰ θέλγητρά του.

Μυστηριώδεις σχέσεις τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, εἶσθε ἡ εὐτυχία, ἡ μόνη ἡ ὁποία δὲν ψεύδεται ποτέ,

Αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν, καὶ ἤμην εὐτυχής. Καμμιὰ φορά, ἕνας φίλος ταξειδιώτης ἐκτυποῦσεν εἰς τὴν πόρταν μου, συνεμερίζετο τὸ ἐξοχικὸν γεῦμά μου, μοῦ διηγεῖτο τὰ νέα τῆς πόλεως. Μοῦ ὡμίλοῦσε διὰ δόξας, ἐλπίδας, φιλοδοξίας. Ἤμην, μ᾽ ἐβεβαίονε δραματικὸς συγγραφεύς! Τὸ νὰ γράφω ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στίχους ὅταν εἶχα ἔμπνευσιν, αὐτὸ δὲν ἦτο ἀρκετόν. Μ᾽ ἐβεβαίονε ἐπίσης (καὶ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἐφαίνετο περίεργον) ὅτι εἶχα δόσει, ἐγώ, τὸν προηγούμενον χειμῶνα, ἕνα δρᾶμα εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον. Αὐτὸ ἦτο ἐκ μέρους μου μία ὑπόσχεσις, μία ὑποχρέωσις· τώρα ἔπρεπε νὰ δώσω ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δύο εἰς τὸ Ὠδεῖον καὶ εἰς τὸ Γυμνάσιον! Καὶ ἐνῷ ὡμιλοῦσε τὸν ἐκύτταζα ὡς ξένον, διότι ἡ γλῶσσα του μοῦ εἶχε γίνει ξένη.

Εἰς τὴν ζωήν μου δὲν μοῦ εἶχε συμβῆ τοιοῦτόν τι καὶ ἤμην εὐτυχής.

Μιὰ βραδιὰ δὲν εἶχα καπνό. Ἐφώναξα τοὺς σκύλους μου καὶ πῆγα εἰς τὸ χωριό. Ἦτο δέκα ἡ ὥρα, ἠσθανόμην τὴν ψυχρὴ βραδινὴ ὑγρασία φοβερά, ἂν καὶ ἤμουν πολὺ καλὰ ντυμένος. Εἰς τὸ χωριὸ κανένα μαγαζὶ ἀνοικτό.. Οἱ δρόμοι, ἡ πλατεῖα ἔρημα, σκοτεινά.

— Ἂς ἐπιστρέψωμεν. Καὶ πρὶν νὰ ξαναρχίσω τὸν δρόμον μου ἄναψα ἕνα τσιγάρο.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄκουσα φοβερὰ κτυπήματα εἰς μίαν πόρταν:

— Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ;

Διέκρινα ἕνα ὅμιλον ἐμπρὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ ὁποῖον δὲν τοὺς ἤνοιγε.Καμμιὰ δεκαριὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ὡδηγοῦσε ἕνας ἄνδρας καθῶς ἕνα σχολεῖον εἰς περίπατον. Ἠρώτησα.

Ἦτο μία ἑταιρία μικρῶν ἠθοποιῶν, οἱ ὁποῖοι ἐταξείδευαν μὲ τὸν θεατρώνην των. Ἡ μικροσκοπικὴ συνοδεία παίζει διάφορα ἔργα, τραγουδεῖ καὶ περιπλανᾶται ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους, μὲ παπούτσια πλεγμένα ἀπὸ σχοινί, μὲ τὰ χέρια εἰς τὶς τσέπες, ἐὰν κάνῃ κρύο, μὲ τὰ μάτια νυσταγμένα, ἐὰν εἶνε νύκτα. Διότι ἦσαν εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ μητέρες των ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ τὰ περιποιοῦνται καὶ νὰ τοὺς διηγοῦνται παραμύθια διὰ ν᾽ ἀποκοιμηθοῦν. Τὸ μικρότερον ἦτο ἑπτὰ ἐτῶν καὶ τὸ μεγαλείτερον δώδεκα.

Τὸ ξενοδοχεῖον δὲν ἤνοιγε τὴν πόρτα του.

Κτυποῦν καὶ εἰς ἄλλες πόρτες ἡ αὐτὴ σιωπή.

— Ἔ λοιπόν! λέγει ὁ θεατρώνης, ἂς ὑπάγωμεν μακρύτερα νὰ ζητήσωμεν ἄλλο χωριό, αὐτὸ θὰ μᾶς ζεστάνῃ. Τὸ μικρότερον (ὁ κωμικός) ἔκαμε κίνημα τρόμου μὲ τὴν ἰδέαν νὰ περιπατήσῃ ἀκόμη. Τὸ εἶδα,διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὑρισκόμεθα ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα φανάρι, εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου.

Καὶ προσέφερα εἰς τὸν περιπλανώμενον ὅμιλον τὴν φιλοξενίαν τοῦ πτωχοῦ, ἐκείνην ὅπου ἐδέχθη καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ Μαρία, τὴν βραδειὰ τῆς μεγάλης γεννήσεως. Ἔφερα ὅλους αὐτοὺς νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὴν χορταποθήκην,ἐπάνω ἀπὸ τὸν σταῦλον,ἐμπρὸς εἰς τὴν τρύπα ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ ἄλογο λαμβάνει τὴν τροφήν του; ὅταν τὸ ἀκούομεν νὰ ἀναμασᾷ τὸ χόρτον καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ πόδι του.

— Βονόνη! ἐφώναξα.

Ὁ χωρικὸς ἐσηκώθη, ἄνοιξε τὸ παραθυράκι, καὶ ἠρώτησε. Ποιὸς μὲ φωνάζει.

— Ἄναψε τὸ φανάρι, καὶ κατέβα γρήγορα. τοῦ εἶπα.

Ἤλθεν ἔξω μὲ τὰ μάτια πρισμένα ἀπὸ τὸν ὕπνον, μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι.

Τὰ ἄστρα ἔλαμπαν εἰς τὸν καθαρὸν καὶ παγωμένον οὐρανόν, ἡ σελήνη εἰς τὸ πρῶτον τέταρτον ἦτο ἕτοιμη νὰ χαθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν μικρὸν λόφον.

Ὁ Βονόνη ἐσήκωσε τὸ φανάρι του, ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, κυττάζων ἔκπληκτος τὸν σιωπηλὸν ὅμιλον τῶν μικρῶν παιδιῶν.

— Θὰ κοιμηθοῦν εἰς τὴν χορταποθήκην. Δεῖξέ τους τὸν δρόμον. Πρὸς τὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει καὶ διὰ πόρτα, μὲ τὴν βοήθειαν δοκαριῶν, τὰ ὁποῖα τοὺς ἐχρησίμευον ὡς σκάλα, ἤρχισαν ν᾽ ἀναβαίνουν. Ἦσαν δύο κοριτσάκια, ἡ πρώτη καὶ ἡ ὑπηρέτρια! Ἐβοηθοῦντο μὲ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια, ὅπως τὰ πουλιὰ ὅπου ἀνεβαίνουν εἰς τὸ κλουβὶ μὲ τὸ ράμφος καὶ τὰ πόδια. Ἄκουσα τὴν πλέον μεγάλην νὰ λέγῃ:

Ἀπόψε δὲν θὰ δειπνήσωμεν.

Κακόμοιρα μικρά! ἐνθυμούμην ἱστορίας, εἰς τὰς ὁποίας παιδιὰ ἀφησμένα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των διὰ λόγους πτώχιας, ἔπεφταν εἰς τὰ χέρια τυράννων.

Ἐπῆγα καὶ ἄνοιξα τὸ ντουλάπι τοῦ ψωμιοῦ κατὰ δυστυχίαν ἕνας γείτονας εἶχε δανεισθῆ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μας ψωμὶ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνα ψωμὶ καὶ μισό, διὰ δέκα στόματα καταπεινασμένα.

Τὸ ἔκαμα δέκα μερίδια σχεδὸν ἴσα καὶ τὸ ἔφερα μαζὴ μὲ κρασὶ εἰς τοὺς μικροὺς ξένους μου.

Κάτω ἀπὸ τὰς μεγάλας δοκοὺς τὰς γεμάτας ἀπὸ σκόνην, χωσμένα μέσα εἰς τὸ ζεστὸν χόρτον, ἔμοιαζαν μὲ μικρὰ ἀδελφάκια τοῦ Χριστοῦ, μὲ πουλάκια μέσα εἰς τὶς ψωλιές των, τὰ ὁποῖα περιμένουν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα των διὰ νὰ τὰ θρέψουν.

Ἔφθασα. τὰ μάτια ἄνοιξαν. Ὁ χωρικὸς μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι ἐπιστατοῦσε ἀκόμη εἰς τὴν τακτοποίησίν των. Ὅλα μισοσκεπάσθησαν, ἔτειναν τὸ χέρι, ἄνοιξαν τὸ στόμα. Ἀλλοίμονον! Τὰ κομμάτια δὲν ἐδόθησαν κανονικά·τὸ μικρότερον ἔλαβε τὸ μεγαλείτερον κομμάτι.

Γιὰ μερικὰ λεπτὰ δὲν ἠκούετο ἄλλος ἦχος παρὰ ἀνθρώπων ὅπου ἐμασοῦσαν· ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον ἀφοῦ ἔπιαν καὶ τὸ κρασί, τὰ κεφάλια ἐχάθηκαν μέσα εἰς τὸ χόρτον.

— Προσέξατε, νὰ μὴν ἀνάψετε σπίρτο, εἶπεν ὁ Βονόνη. Καὶ ἐφύγαμεν, ἐνῷ δέκα παιδικαὶ φωναὶ μᾶς ἐκαληνύκτιζαν καὶ μᾶς εὐχαριστοῦσαν.

Τὴν ἐπομένην πολὺ πρωὶ ἐκύτταξα τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης. ἦτο ἀνοικτὸν καὶ τὰ παιδιὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κατεβαίνουν.

Ἀλλοίμονον! Ἡ κωμικὴ ἱστορία εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μοῦ ἐφαίνετο κάτι πολὺ λυπηρόν· ὁ ὅμιλος τῶν μικρῶν ἠθοποιῶν ἦτο ἀξιολύπητος ὑπὸ τὸν λαμπρὸν ἥλιον. Τὰ πρόσωπα ὠχρά, τὰ μάτια κουρασμένα. αἱ φυσιογνωμίαι ἐξηντλημέναι. Τὰ δυστυχῆ αὐτὰ παιδιὰ τραγουδοῦσαν κάθε βράδυ καὶ τὴν ἡμέραν πολλὲς φορὲς ἐπερπατοῦσαν τριάντα χιλιόμετρα διὰ νὰ ὑπάγουν ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ εἰς τὸ ἄλλο.

Καὶ ἐσκεπτόμην τὴν Γαλλικὴν-Κωμῳδίαν, τοὺς ἐνδόξους ἠθοποιούς, τοὺς φημισμένους συγγραφεῖς. ὅλην αὐτὴν τὴν κλίμακα, εἰς τὴν κατωτέραν βαθμίδα της ὁποίας εὑρίσκοντο τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παιδάκια. Καὶ μὲ κατέλαβε φοβερὰ λύπη. Καὶ ἤθελα νὰ εὕξευρα τί θὰ ἐσκέπτετο δι᾽ αὐτὰ τὸ θεῖον παιδίον.

Τὰ πουλιὰ ἐκελαδοῦσαν τὸ πρωὶ χαρωπά. Τὰ παγόνια μου ὑπερήφανα κατέβαιναν ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα. Τὰ ὀρτήκια ἐφώναζαν μὲ τὴν ἄσχημην φωνήν των καὶ ἐν γένει ὅλη ἡ φύσις ἐχαίρετο μὲ τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ζωογόνου ἡλίου. Ἀλλὰ τὰ μικρὰ ἐσκέπτοντο μόνον ποῦ θὰ τραγουδοῦσαν τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Ἔφυγαν· ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἐλησμόνησε τὸν σάκκον του μέσα εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἕνα τσουκάλι, εἰς τὸ ὁποῖον τὰς καλὰς ἡμέρας ἐμαγείρευαν τὴν σοῦπαν των. Ἐπέστρεψε τρέχον καὶ τὸ ἐπῆρε. Τὸ μικρὸ κοριτσάκι τοῦ Βονόνη, παρευρίσκετο μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῶν παιδιῶν.

— Βλέπεις; εἶπεν ἡ μητέρα· ἐὰν δὲν εἶσαι φρόνιμη θὰ σοῦ βάλλω ἔτσι τὸν σάκκο εἰς τοὺς ὤμους καὶ θὰ σέ στείλω μαζὴ μὲ τὰ μικρὰ αὐτὰ νὰ παίζῃς κωμωδίαις!

Εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀπειλήν, τὸ παιδάκι ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Χριστούγενναι! παντοῦ χαρά, φῶτα, παιχνίδια. Ποῦ θὰ εἶνε ἄραγε τὴν βραδιὰ αὐτὴν τὰ μικρὰ αὐτὰ ἀδέλφια τοῦ Ἰησοῦ; Θὰ ἔχουν ἄραγε κανένα σταῦλον ζεστὸν διὰ νὰ κοιμηθοῦν καὶ λιγάκι ψωμὶ διὰ νὰ δειπνήσουν, ὅπως τὰ σπουργιτάκια εὑρίσκουν εἰς τὰ παράθυρά μας τροφὴν τὴν ἐποχὴν ὅπου χιονίζει;

Jean Aicard.

χημα διὰ μίαν νέαν γυναῖκα, ἔστω καὶ ἐὰν εἶχε τὰ μέσα ἄνετα, νὰ ζῇ χωρὶς ἀγάπην. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ φῶς, ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς, ἔλεγε πάντοτε ὁ ἰατρὸς εἰς τὴν φίλην του. Ἀφοῦ ἀγαπᾶτε καὶ ἀγαπᾶσθε, ἐπρόσθετεν, ἔχετε ἤδη ἐξασφαλίσει τὸ μεγαλήτερον μέρος τῆς εὐτυχίας.

Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὅπου ἔκαμνε τὰς σκέψεις αὐτάς, ἐθεώρει τὸν ἑαυτόν του δυστυχέστατον, διότι ἂν καὶ εἶχε κατ' ἐπανάληψιν ἐρωτευθῆ, ὅμως δὲν εἶχεν αὐτὸς ἀγαπηθῆ ἀπὸ καμμίαν γυναῖκα.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ σκέψις του ἐφέρθη πρὸς τὴν Ἑλένην. Τὶ χαριτωμένη γυναικοῦλα καὶ πόσον συμπαθητική. Ἠσθάνετο μίαν μεγάλην συγκίνησιν εἰς τὴν ἀνάμνησίν της. Ἡσυχούλα, δειλή, εὐγενική, μὲ τὰ ὡραῖά της μάτια τὰ τόσον θλιμμένα καὶ μελαγχολικά, πόσον διέφερεν ἀπὸ ὅλες τῆς Παρισινές, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλες τὰς ὑπερήφανες Ρωσσίδες.

Τοῦ ἐφαίνετο σὰν παιδάκι φοβισμένο καὶ ἀπονήρευτο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ χάδια διὰ νὰ ζῇ.

Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ὁ ἰατρὸς ἔφθασεν εἰς τὰς Βερσαλλίας. Εὐθὺς ὅπου ἀπὸ μακρὰν ἀντίκρυσε τὸ ξενοδοχεῖον, ἡ καρδιά του ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατά. Περίεργον, εἶπε μέσα του. Σὰν νὰ ἀποφασίζεται ἐκεῖ μέσα ἡ ἰδική μου τύχη καὶ εἶμαι τόσον νευρικός.

Ἡ ἡμέρα ἦτο πολὺ εὔμορφη καὶ ὁ ἰατρὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος. Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κινηθῇ, νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ζωογόνον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπρόοπτα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὸν εἶχαν κάμει περισσότερον σκεπτικόν, παρ' ὅσον ἦτο συνήθως. Ἐπῆρε τὸ πρῶτον μονοπάτι ὅπου ηὗρεν ἐμπρός του· καὶ ἐπεριπάτησεν, ἐπεριπάτησε πολύ, χωρὶς νὰ προσέχῃ οὔτε εἰς τὸ ψῦχος, οὔτε εἰς τὴν ὑγρασίαν τοῦ δάσους, τοῦ ὁποίου ἡ ἡσυχία τὸν ηὐχαρίστει πολύ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κέϊκ. Τρίβετε 60 δρ. βούτυρο μὲ 100 δρ. ζάχαρι, ὅπως κάμνετε διὰ τοὺς κουραμπιέδες. Προσθέτετε μισὴ ὀκ. φαρίνα καὶ 100 δρ. γάλα καὶ ζυμόνετε ὅλα μαζή. Ὅταν τὰ ζυμώσετε ἀρκετὰ προσθέτετε 3 αὐγά, 1 μεγάλο ποτῆρι μαύρη ψιλὴ σταφίδα, καθαρισμένη, ὀλίγη κανέλλα καὶ γαρύφαλα κοπανισμένα, μία φούχτα κοπανισμένα ἀμύγδαλα καὶ τὰ ἀνακατόνετε καλά. Ὅταν εἶναι ἕτοιμα προσθέτετε 1 κουταλάκι σόδα καὶ ἕνα ἄλλο ταρταρικὸν ὀξύ, τὰ βάζετε εἰς φόρμαν ἢ εἰς ταψάκι καὶ τὰ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

γίνεται γνωστόν, ὅτι θέλει δοθῆ πρὸς αὐτὰς ὡς δῶρον διὰ τὸ νέον ἔτος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον Χειραφετημένης, ἐὰν προπληρώσωσιν ἀπὸ τοῦδε τὴν συνδρομήν των τοῦ 1906, ἐγγράψωσι δὲ καὶ μίαν ἀκόμη συνδρομήτριαν, τῆς ὁποίας τὴν συνδρομὴν νὰ ἀποστείλουν μὲ τὴν ἰδικήν των. Εἰς ὅσας ἐγγράψουν πέντε νέας συνδρομητρίας καὶ προπληρώσουν τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν των προσφέρεται ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα, τὰ δύο πρωτότυπα μυθιστορήματα τῆς κ. Κ. Παρρέν, τὰ ὁποῖα εἶναι καταλληλότατα δῶρα διὰ τὸ Νέον Ἔτος.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τώρα μὲ τὰ ἑσπερινὰ φορέματα τοῦ συρμοῦ καὶ μὲ τὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους τίθενται πάλιν εἰς ἐνέργειαν οἱ ταφτάδες καὶ τὰ μεταξωτὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ, τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία προήχθη εἰς τελειότητα καὶ στερεότητα μοναδικήν.

Αἱ τιμαί της δὲ εἶναι τόσον λογικαί, ὥστε κατάντᾳ, λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς στερεότητος τῶν ὑφασμάτων της, νὰ συμφέρουν μᾶλλον μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὑποκαμισάκια, ἀγοραζόμενα παρὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ παρὰ μάλλινα φορέματα.

Τὸ ἐργοσυάσιον τῆς κ. Δραμητινοῦ εὑρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, δέχεται δὲ καὶ παραγγελίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Διὰ Κυρίας καὶ δεσπινίδας. Μία ἐγγραφὴ συνδρομῆς εἰς τὴν «*Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν*».

Ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον *Χειραφετημένης καὶ Μαγίσσης*, πρωτοτύπων μυθιστορημάτων τῆς κ. Κ. Παρρέν. Ἓν φόρεμα μεταξωτόν, ἢ μίαν écharpe, ἢ ἓν μισοφόρι ἀπὸ ταφτὰν ἐγχώριον ἢ μίαν chemisette φουλάρι, ἢ μανδύλια μεταξωτὰ ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Δραματινοῦ, ἡ ὁποία πωλεῖ εὐθυνότατα. Ἀπέναντι Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας.

Εἴδη φιλοκαλίας ἢ κομψοτεχνίας, ἀλλὰ καὶ πρακτικὰ καὶ χρήσιμα ἀπὸ τὴν μικρὰν Ἔκθεσιν τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου ἀριθ. 26.

Ἀρώματα κτενάκια. εἴδη καλλωπισμοῦ ἐν γένει ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ κ. *Λεούση*, τοῦ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Τέλος πάντων ἀπεκτήσαμεν καὶ ἡμεῖς ὡραῖα εἰκονογραφημένα παραμύθια καὶ τραγουδάκια διὰ δῶρα τῶν μικρῶν παιδιῶν. Μὲ ἐκδότην τὸν κ. Ἐλευθερουδάκην καὶ μεταφράστριαν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τὴν γνωστὴν παιδαγωγὸν δα Φλωρεντίαν Φουντουκλῆ, ἀπεκτήσαμεν τὰ Μικρὰ Κουνελάκια καὶ τὰ Μικρὰ Γατάκια καὶ τὸν Ἀλῆ Μπαμπᾶ, τρία ὡραῖα παιδικὰ δῶρα, τυπωμένα εἰς θαυμάσιον χαρτί, μὲ πλῆθος ὡραίων χρωματιστῶν εἰκόνων, ἐφάμιλλα ἐντελῶς πρὸς τὰ τοιούτου εἴδους γαλλικά.

Ἡ κ. Κλάρα Στίνη, ἡ κατέχουσα τὸ μυστικὸν τοῦ κάλλους καὶ τῆς γυναικείας γοητείας ἔφερε τελευταίως ἐκ Παρισίων ὅλα τὰ εἴδη τῆς γυναικείας κομψοπρεπείας, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν κλάδον της, διὰ δῶρα πρὸς κυρίας. Κόσμοι μύρων καὶ ἀρωμάτων καὶ κομψοτεχνημάτων ἀπὸ πολύτιμα ὄστρακα καὶ μυρίων εἰδῶν πολυτελῶν τῆς γυναικείας κομμώσεως εὑρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νίκης κατάστημα τῆς κ. Στίνη, μὲ τιμὰς πολὺ προσιτὰς εἰς πάντας.

Ἡ κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς γυναικολόγος, ἀσχοληθεῖσα ἐπὶ τριετίαν εἰς τὰς μεγαλειτέρας γυναικολογικὰς κλινικὰς τῶν Παρισίων καὶ ὡς ἐσωτερικὴ βοηθὸς τῆς Maternité, δέχεται εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μαυρομιχάλη ἀρ. 44 οἰκίαν της καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 2ας μέχρι τῆς 5ης μ. μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ